

„Gremdē sevi savā tautā.”(A.Čaks)

Nikola Ošniece, 10.b klase

Mīlais brāli!

Kā Tev klājas tai zemē? Dzirdēju, ka esi labi iejuties, ka esi atradis jau jaunus draugus, jaunu darbu, jaunas mājas. Vai jauna ģimene būs nākamā?

Tevis mums ļoti pietrūkst. Saprotu, ka esi ļoti aizņemts, bet tomēr būtu patīkami no Tevis sagaidīt kādu ziņu. Ar nepacietību gaidu Tavas vēstules, tomēr nekad tā arī nesagaidu.

Mamma un tētis arī Tevi gaida mājās. Viņi saka, ka ir jau samierinājušies ar Tavu prombūšanu, taču es zinu labāk. Mammai šķiet, ka nezinu, ka ik dienas šķirsta cauri albumus ar asarām acīs. Tētis šķiet visstiprākais, taču arī viņš nav no akmens. Redzu, kā viņa seja saviebjas sāpju grimasē katru reizi, kad tiek pieminēts Tavs vārds. Vai tiešām Tev bija mūs jāpamet, neko nesakot? Vai tiešām citā tautā vieglāka dzīvošana?

Ne tikai mēs esam ievērojuši, ka neesi vairs mājās. Katru rītu, pastaigājoties ar suni, satieku Frīdas kundzi. Vai atceries viņu? Jā, tā pati, kura mūs pieskatīja, kad mamma ar tēti bija darbā. Viņa vienmēr apjautājas, kā Tev klājas. Arī mazās bodītes pārdevēja, Tu taču zini par kuru es domāju? Nu, tā, kura karstās vasaras dienās limonādi pārdeva. Jā, pat bodītes pārdevēja man vaicā, kad atgriezīsies dzimtenē. Visiem Tevis ļoti pietrūkst. Dažreiz dzirdu čukstus, ko citi cieminieki runā. Daži Tevi sauc par neatbildīgu un uzskata, ka par vieglu padodies. Citi Tevi aizstāv un saka, ka jebkurš būtu meklējis labākas iespējas citās zemēs. Kādreiz Tevi aizstāvēju, taču vairāk... es nezinu.

Galū galā vienmēr mani tirda jautājums. Kāpēc pameti mūs? Kāpēc pameti savu dzimteni, mājas, ģimeni, tautu? Vai Tev šķita, ka citi cilvēki, citas tautas būs jaukākas, saprotošākas, pretimnākošākas? Varbūt jau esi sapratis, ka nekur nav tik labi gremdēties kā savā tautā, savā dzimtenē.

Zinu, ka arī uz šo vēstuli droši vien neatbildēsi, tomēr gaidīšu Tevi mājās. Ja ne manis dēļ, tad savas tautas dēļ.

Tava māsa